

Ejendomsbesiddere skal tilsvare henholdsvis 20 og 25 pCt., kommer de til at betale en meget større Procent.

Den højtærede Justitsminister indrømmede jo dette. Han indrømmede, at de ganske uproduktive Ejendomme, som er med inde under denne Vurdering, nemlig de store Slotte, som mange Lensbesiddere ikke længere har Raad til at bebo, maatte blive nedsat ved den nye Vurdering, der har fundet Sted i Aar. Saa vidt man har kunnet faa oplyst underhaanden, er dette ogsaa Tilfældet, og det er ikke saa underligt; thi de var sat til vanvittig høje Priser i 1920. Det vilde være ret urimeligt og lidet stemmende med Retfærdigheden, at disse Folk skal betale af Værdier, som aldrig har været til Stede, og endnu mindre er det stemmende med den Tanke, der laa til Grund for det Flertal i dette høje Ting, der fulgte den daværende Ordfører, som motiverede Ændringen af § 2, gaaende ud paa, at Vurderingen skulde hvile paa Grundlag af Vurderingen af 1920, med, at man skulde tage den Værdi, disse Ejendomme havde i Frigørelsesøjeblikket. Frigørelsesøjeblikket er jo det Tidspunkt, da de paagældende Personer faar Ejendommene til fri Disposition, og det er der en stor Mængde af dem, der endnu ikke har faaet.

Nu mente den højtærede Justitsminister, at det vilde være en Uretfærdighed, hvis der skete en Forandring i Overensstemmelse med Lovforslagets oprindelige Ordlyd, saaledes som jeg har foreslaaet; det vilde være en Uretfærdighed mod dem, som har faaet afløst. Jeg kan ikke se, at dette er en Uretfærdighed. De Folk har netop i Overensstemmelse med den daværende Ordførers Udtalelser faaet Ejendommene frigjort i det Øjeblik, de havde den store Værdi. Ganske anderledes stiller det sig nu for de Besiddere, der ikke har afløst; de vil komme til at betale af en langt større Værdi, end Ejendommen har i Frigørelsesøjeblikket, for der er ingen Tvivl om, at baade den Vurdering, der gælder Slottene, og ligeledes Skovene og derigennem hele Ejendommens Værdi, kommer til en langt mindre Ansættelse end Ejendomsskyldvurderingen i 1920. Den højtærede Justitsminister mente, at det kunde bevirke, at de paagældende ikke vilde afløse, men vente til den næste Ejendomsskyldvurdering. Nej, hvis man opfatter Lovforslaget saaledes, at de skal have Ejendommene bedømt efter den sidst gældende Ejendomsskyldvurdering, vil de, som Lensnævnet i det hele taget kan over-

komme, faa afløst inden 1928. Spekulere saa langt ud i Fremtiden paa den Ejendomsskyld, som eventuelt kunde blive ansat i 1928, vil dog vist neppe nogen indlade sig paa. Det er i øvrigt Lensnævnet, som fremmer Sagerne og er bestemmende for Farten. De Ejendomsbesiddere, som ikke hidtil har afløst, har været afskaaret fra at faa afløst, medens Ejendommene var i den høje Værdi, saa at de kunde have solgt deres kostbart ansatte Hovedbygning til en eller anden Gullaschmand. Lensnævnet har slet ikke kunnet besørge Afløsningerne i det Tidsrum, der er gaaet. De, der har faaet afløst, er væsentlig dem, der ønskede en hurtig Afløsning, idet Lensnævnet, saa vidt mig bekendt, har taget det Hensyn netop at afløse for dem, som lagde Vægt paa, at dette kunde ske snart. Derfor har disse ikke noget at beklage sig over. Adskillige af dem ønskede jo at afhænde deres Ejendom — det er det, der har staaet dem frit for — til den høje Vurdering, altsaa i Frigørelsesøjeblikket.

Jeg tror, at man nu gør noget af den Uret god, hvis man slutter sig til det Lovforslag, jeg har forelagt. Der er fastsat forskellige Bestemmelser indenfor denne Lov, man ikke kan forlige med den højere Retfærdighed; jeg tror, man i nogen Maade kan gøre dette godt, hvis man følger mig i det foreliggende Lovforslag. Derfor anbefaler jeg det paa det varmeste til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Hauch: Den ærede Forslagsstiller har ved Forelæggelsen og i de Bemærkninger, der er knyttet til Lovforslaget, ligesom nu i sin Tale motiveret Lovforslaget med en Henviisning til det Standpunkt, Flertallet indtog i 1919, da Loven blev vedtaget, idet den ærede Forslagsstiller henholder sig til Udtalelser, som jeg fremsatte her ved Behandlingen af de Ændringsforslag, der var stillet til anden Behandling af Lovforslaget om Lens og Stambuses Overgang til fri Ejendom. Jeg udtalte i 1919 om den Ændring, Talen her er om, følgende: „Ændringsforslag under Nr. 2 til § 2 fastslaar, at den Afgift, Staten skal modtage af Majoraternes faste Ejendom, skal staa i Forhold til Ejendomsskyldvurderingen af 1920, det vil med andre Ord sige: til Ejendommens Værdi i Frigørelsesøjeblikket.“ Det fremgaar i det hele ganske overordentlig klart af de Forhandlinger, som den Gang blev ført, at Flertallet, som stillede dette Ændringsforslag, var meget vel vidende om Ændringsforslagets Virk-